Випливало з-за туману
З лихоліттям чорне зло
І з собою смертну рану
Юнакові принесло.

Не горіла, не палала
Чиста свічка воскова,
Як на камені лежала
Молодецька голова.

Не схилялась, не тужила
Чарівниця молода —
Десь далеко ворожила
Про коханця сирота.

Виливала сум, страхіття
І надмірне дике зло.
— Ой, куди ж ти, лихоліття,
Козаченька підвело?

Ні родини, ні хатини
На Вкраїні вже нема,
Крім коханки-сиротини,
Що нудьгує десь сама.

Марно снились на заводі
Біла хата, поле, ліс...
Все плило в душі на споді
Разом з грюкотом коліс.

Випливало з-за туману
З лихоліттям чорне зло
Де, закривши смертну рану,
Юнакові принесло.

До кривавого майдану
Зграя чорная плила,
Де, закривши чорну рану,
Жертва юная лягла.